

HUSZADIK SZÁZADI DOKUMENTUMOK

Z. Tóth Csaba

THE ORDER OF SKULL & BONES

– „halálfejesek” a világpolitikában –

„Ha az igazi nézeteink ismertek lennének, annyira félreértene nének bennünket, hogy elvesztenénk az állásunkat, én, mint az Egyesült Államok elnöke és Arthur Hadley, a Yale Egyetem elnöke.”

Theodore Roosevelt

„Utolsó éves hallgatóként csatlakoztam a Skull and Bones-hoz, egy titkos társasághoz, ami olyan titkos, hogy nem is mondhatok róla semmi többet.”

George Walker Bush

„(Megpillantva a Skull and Bones névsorát) azt éreztem – mint ahogy most is –, hogy a listán szereplő prominens személyek a szívükben valójában éretlen ifjoncok. A szörnyű valóság az, hogy ezek a kisfiúk döntő befolyással vannak a világ ügyeire... A tagok listáján az úgynevezett uralkodó osztály jelentős része szerepelt... Nem csoda, hogy a világnak vannak problémái!”

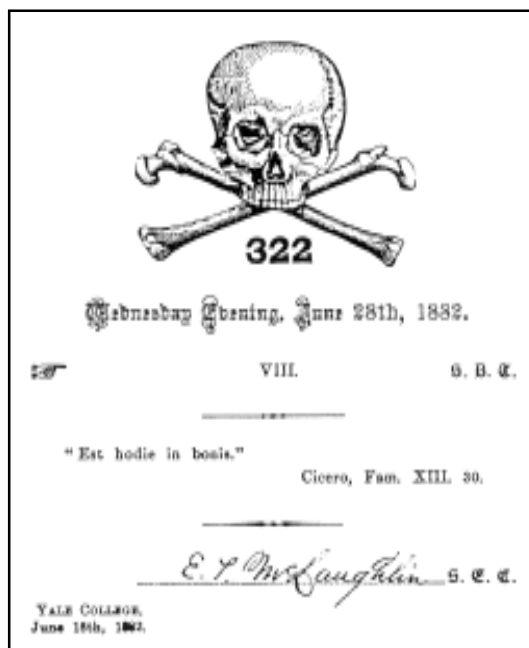
Antony C. Sutton

Az Amerikai Egyesült Államok keleti partvidékén, a New Yorktól északra fekvő New Haven városában található a régi, rangos és drága Yale Egyetem, amely az angol bentlakásos college-ok mintájára működik. A Yale egyik hivatalos ismertetője írja: „A hely hatalma kétségtelen. A Yale jól szervezett. A Yale hűséget ébreszt fiaiban. Az itt végzettek, akár életükben, akár életük múltán olyan feljegyzések születtek, melyek arról árulkodnak, hogy ezek az emberek egymásért dolgoztak. Röviden, a Yale kitartóan és titokzatosan sikeres. A rivális intézetek és akadémiai reformerek számára az öreg Yale-ben van valami irritáló és aggasztó.” Vajon mi ez a „Yale-hatalom”, mi a titka a sikernek? Mi ez az irritáló és nyugtalanító valami?

Az újabb kor apokrif történelmének rendkívül fontos fejezetéhez érkezünk, amikor választ keresünk erre a kérdésre. 1832-ben a Yale falai közt egy szokatlanul morbid, középkorias, sőt ókori titkos társaságot alapítottak, a tagjai tevékenysége alapján akár hírhedtnak mondható Order of Skull and Bones-t, azaz a Koponya és Csontok Rendjét. A Rend jelvénye a halálfej keresztbe tett csontokkal, akárcsak az életveszélyes anyagoké, a kalózké, vagy a volt náci Totenkopf-SS alakulaté. Hihetetlen, de igaz: a Bush-családdal – ugyan nem először a történelemben – közvetlenül ez a tömörülés és sajátos filozófiája került a világ egyetlen nagyhatalmának vezérlőpultja mögé.

Mint látni fogjuk, nem ártatlan, hazafias cserkészcsapatról van szó. Ez a szabadkőműves jellegű, de a Nyugaton szokásos titkos társaságoknál lényegesen hatékonyabban, sőt radikálisabban politizáló férfi-csoportosulás a nagy nyilvánosság előtt sokáig meglehetősen sikeresen titkolta tevékenységét. A Rend alapítása óta, százhetven esztendeje csupán három alkalommal

írtak érdemben róluk: először a Yale-en megjelent Iconoclast 1873. október 13.-i (egyetlen!) számában, amely kritikus észrevételei mellett, melyekben a Rendet vádolja az egyetem vagyónának hűtlen kezelésével és protekcionizmusuk miatt, egy bökverset is közölt róluk. A névtelen kiadó és szerző szemrehányóan megemlítette, hogy az egyetemi kiadó a „Csontok” kezére került, ezért volt kénytelen külön kiadványt szerkeszteni. Száz évvel később egy Yale-diplomás, Ron Rosenbaum a New York-i Esquire magazin 1977. szeptemberi számában közli írását Last Secrets of Skull and Bones címmel. A cikk keveréke az ismert adatoknak és a mendemondáknak, de néhány figyelemreméltó megjegyzést is tesz: „... (a Rend) beavatási szertartása, amely élethosszig, sőt nemzedékeken át összeköt diplomátákat, médiamogulokat, bankárokat és kémeket, sokkal nagyobb befolyást biztosít, mint bármely más titkos testvérség. A Rend tagjaiból áll Amerika vezető rétegének legbensőbb magva... Ezek nem vacakolnak és nem feltűnősködnék. A Csontok hatalma hihetetlen. Kezükben tartják a hatalom minden szintjét az országban. Akkor fogjuk ezt megérteni, ha megpróbáljuk összehasonlítani a maffiával. De ne felejtsük: ezek ugyanakkor egy titkos társaságot alkotnak... Azok az emberek, akik Amerika nemzeti karakterét kialakították, ezt a saját jellemük alapján tették, melyet odaát a kriptában (a tomb nevű beavatóhelyen) alakítottak ki bennük.” Rosenbaum írt még egy cikket a New York Observerben a Rendről (2001. április 23.), amely az interneten is olvasható. Ebben leírja a Rend egyik, a nyilvánosság számára rendezett, kriminális trágárságoktól hemzsege – tehát inkább kirakat-jellegűnek tekinthető – szertartását is, melyen ifj George Walker Bush is részt vett. Ezután Antony Sutton, majd a Tarpley-Chaitkin szerzőpáros kutatták és ismertették behatóbban a Rend tevékenységét.

A Rend egyik meghívója (1882) Antony C. Sutton könyvéből

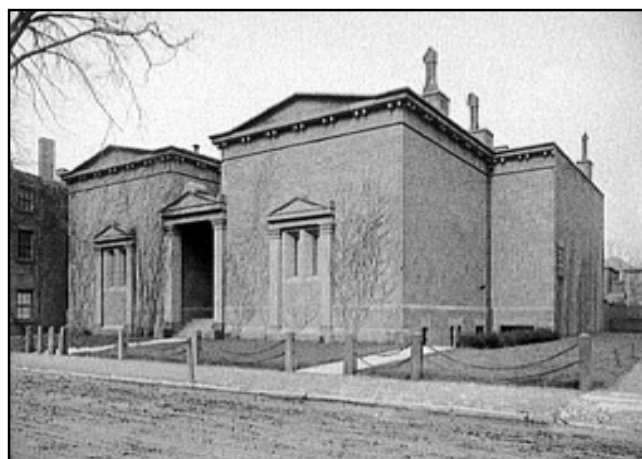
ALAPÍTÓK

A Rend alapítói az 1833-ban végzett Yale-hallgatók voltak, Alphonso Taft és William Huntington Russell. Mint Tarpley és Chaitkin leírják, Russell azon család-csoportosulások (Russell, Pierpont, Edwards, Burr, Griswold, Day, Alsop, Hubbard) egyikének tagja, melyek akkoriban a Connecticut államon belüli angolbarát pártokban vezető szerepet játszottak (John Pierpont lánya, Juliet a connecticuti születésű brit bankár, Junius Morgan felesége volt; fiuk, John Pierpont Morgan, az angolszász világ legnagyobb pénzmágnása lett; a Russell és a Pierpont nevet a Yale 1718-as alapítói között is megtaláljuk). A Rend finansziális háttérét a Russell-család mérhetetlen vagyona adta: William Russell unokatestvére, Samuel Russell 1823-ban céget alapított, a Russell and Company-t, amely az ópiumot Törökországból Kínába csempészte (ahol az szigorúan tiltott volt) a Brit Birodalom fegyveres védelme alatt. Ez a társaság később döntő szerepet játszott brit partnereivel a véres ópium háborúban (1839–1842). Az 1830-as években a Russellek felvásárolták a Perkins-féle ópiumszindikátust Bostonban (Massachusetts állam), amelyben az ottani brit lojalista jenki családok is érdekeltségeket szereztek és csatlakoztak a connecticuti családokhoz (Cabot, Lowell, Higginson, Forbes, Cushing, Sturgis, Coolidge, Delano, Weld). Ezek a csoportok voltak – brit családi, üzleti kötelékeik révén – a fő kerékkötői Amerika függetlenségének a Függetlenségi Háború (1775-1783) után. Miután sikertelenül próbáltak egy önálló államot kiszakítani maguknak Amerikából és Mexikóból délnyugaton (Aaron Burr és a szecesszionisták, 1804), visszavonultak a nyilvános szerepléstől és magánjellegű, fedett szövetségeket hoztak létre. E családok fiai közül sokat választottak a Rend tagjai sorába. A Yaleen más titkos testvériségeket is találunk (Scroll & Key, Spade & Grave, Crown & Sceptre, vagy a görög betűseket: Phi Beta Kappa). A Yaleen kívül más egyetemeket (Harvard, Princeton, Columbia) és az ott működő titkos társaságokat is támogatták ezek a családok, a nekik megfelelő ellátás érdekében, de „házi” projektjeik közül a Skull and Bones volt a legfontosabb. Az 1880-as évek közepétől a S&B tagság összetétele kezdett eltérni a korábbiaktól, a tanárok helyett inkább a gazdasági-politikai élet szereplői váltak túlnyomóvá, ami a Rend imperialista, neopogány és rasszista ideológiája nyomán Amerika degenerálódásához vezetett. Jelentős további „Csont-családok”: Whitney, Phelps, Taft, Stimson, Lord, Cheney, Sloan, Wadsworth, White, Gilman, Payne, Harriman, Bush, Thompson. A Rendet 1856-ban Russell Trust Association néven jegyezték be Connecticut államban úgy, hogy a kurátorok később mentesülhetnek a cégjelentések beadásának szokásos követelménye alól.

BEAVATÁS

A Rend minden évben tizenöt utolsóéves Yale-hallgatót – csak fiatalembereket – választ ki az előző évben felvett tagok közreműködésével. Ez az alapítás óta mintegy 2500 tagot jelent, akik közül nem válik mindenki részesévé a birodalomépítő nagy terveknek, e kevesek közül azonban sokat találunk évtizedeken, generációkon át különböző kulcspozíciókban, különösen akkortájt, amikor sűrűsödnek a világban a konfliktusok. A jelölteket lovagoknak nevezik, a végzett hallgatókat pátriárkáknak. A jelölteket a Rend embere, kezében emberi koponyá-

val, csütörtökön éjfélkor látogatja meg kollégiumi szobájukban, és felteszi nekik a kérdést: elfogadják-e felvételüket a Rendbe. A jelöltek igennel vagy nemmel felelhetnek. Ezután sajátos beszélgetésre kerül sor, melyben fel kell tárniuk eddigi életüket és „szexuális önéletrajzukat”. Ez már az úgynevezett Kriptában történik. Ezt követően megtörténik a jelölt beavatása: „éjjel meghal a világ számára, és újraszületik a Rendben. A Rend egy önmagában lévő világ, amelyben a beavatott új nevet kap és tizennégy új vértestvért, akik szintén új nevet viselnek (egymás között).” Idősb George Bush neve állítólag Magóg, fia, a jelenlegi elnök a Contemporary (Kortárs) névre hallgat. A rítusok között említenek meztelenül sárba hempergetést és koporsóba helyezést, az élet, a szenvedés és a halál drámájának szimbolikus megjelenítéseit. Mindez, úgy tűnik, igen erős köteleket hoz létre a rendtagok között, mint az egyik veterán kifejezte: „A Skull and Bones-ban mindannyian egyek vagyunk... 15 testvér egy bőrben”, egy másik interjúalany elmondta, hogy apja, a Rend tagja, a kis S&B jelvényt a bőrébe szúrta, mikor fürödni ment (Tarpley-Chaitkin). Minden új rendtag kap egy órát és egy nagyobb összeget – állítólag 15.000 dollárt – a pályakezdéshez, amelyet magas pozíciók biztosításával is segítenek. A tagok nyaranta találkozót tartanak a közeli Deer Islanden, ami a Rend, illetve a Rend vagyonát kezelő Russell Trust Association tulajdona.

A Kriptának nevezett beavatóhely a High Street-en

TITKOS ÉS NYILVÁNOS CÉLOK

Céljaikra, a rendtagok megnyilatkozásait, tevékenységét vizsgálva nem nehéz következtetni: arra lettek kiválasztva, hogy életük során az anglo-amerikai hatalmi elit birodalmi törekvéseit sokoldalúan érvényesítsék saját társadalmukban és a nagyvilágban, a politikai – különösen hadügyi, nemzetbiztonsági, külügyi, fajegészségügyi/orsos/tömegpszichológiai –, a pénzügyi, oktatási, kulturális/tömegkommunikációs és jogi területek központjaiban, ott, ahol a nagy döntések, nagy kezdeményezések születnek, s ahonnan döntő befolyást lehet gyakorolni a dolgok menetére, az emberek felfogására. Ez a társaság mindent birtokolni akar, ami csak létezik a Földön. A fizikai világ és szemlélet felől akarják sakkban tartani és megbénítani az ember lelki-szellemi-közösségi erőit, képességeit. Hogy tömegpszichológiai manipulációikat sikerrel végrehajtsák, okkult ismereteket, erőket is felhasználnak. Nemcsak birtokolni akarnak: áldatlan tevékenységük nyomán a világot át is alakítják az angolszász

néplelek elvont, művi, rigorózus gyakorlatiasságának, érdekeinek megfelelően. Ez a high-tech „plaza-univerzum” nélkülözi az eleven archetipusokat, azokat az ősforrásokat, amelyek az embert összekapcsolnák szellemi eredetének tudatával. E művi világ mögött nincs semmi, ami az élő léthez tartozik. Nem véletlen a halálerők szimbóluma a Rend jelvényén, nem is elretentésül szolgál, hanem azokat az erőt fejezi ki, amelyeket tudatosan felhasználnak. Minthogy titkos társaságról van szó, figyelembe kell vennünk a mögötte álló tényleges okkult erők jellegét is, amelyeknek eredete az egyiptomi kultúrkör dekadenciájává lett mágikus kultuszait, papjainak lelkületét irányító kozmikus hatalmakban rejlik. Az emberi reinkarnáció törvénye és a szellemi világgal való kapcsolat révén a mai kor az egyiptomi kultúra alászállt, materialisztikus, alacsonyabb oktávjának tekinthető. Ami egykor spirituális törekvés volt, az mára materializálódott. Ezeknek a rejtett összefüggéseknek a hanyatló megnyilatkozásairól mélyreható szavakkal ír Rudolf Steiner az Apokalypsis-kommentárban: „Mert népfalók és néprombolók a fekete mágusok, hiszen csak a maguk személyisége érdekében működnek, ezért szétrombolnak minden közösséget, és felfalják mindazt, ami a népben él.” Ez a jellemzés tökéletesen illik a Skull and Bones tevékenységére, okkult materializmusára. Az sem véletlen, hogy a szabadkőművesség alapszimbóluma az egyiptomi piramis.

Az emberi fejlődés elterelése érdekében szőtt összeesküvések XX. századi kapuján ott virít a Skull and Bones jelvénye. Odabent, a vörös bársonnyal borított „szentek szentjében” az emberi fejlődéssel homlokegyenest szembenálló rituális fekete mágia főpapjai tanácskoznak: ördögien zseniális és amorális férfiak, a „láthatatlanok”, akik sűgnak, és a pénzemberek, politikusok, ügyvédek és növendékeik, akik a halált, a háborút, a társadalmi problémákat eszközként használják céljaik elérése, az anglo-amerikai globalizáció, a churchilli mindenható világkormány kialakítása érdekében. Mindezt a demokrácia, az együttműködés és az emberi jogok hangoztatása közepette. Mindazonáltal van ebben a kamaszos telhetetlenségben, földhözragadt einstandolásban és álszentségben valami tragikomikus.

Előfordul ugyan a politikai életben, hogy kormányzati tisztviselők, miniszterek, elnökök nem tagjai a Rendnek, de fiaik, unokáik igen, illetve szoros kapcsolatban állnak rendtagokkal, ilyenekkel veszik körül magukat a fontosabb posztokon, s a rendtagok cégei előnyöket élvezhetnek a gazdasági életben. Theodore Roosevelt sem volt tag (ő a Harvardon működő hasonló „kvázi-kékvérű” Porcelian, vagy Pig Club-nak, majd egy

Az 1918-as „Csontok”, köztük a Union Banking Corp. későbbi társtulajdonosa, Robert A. Lovett (balról a negyedik)

másik páholynak lett tagja), de a mottóban említett közeli barátja, Arthur Twining Hadley igen (Roosevelt szavait Sutton idézi egy Hadley apjáról szóló könyvből). Hadleyvel szoros barátságban volt Wilson elnök különös alteregója, félig nyomorék nagyhatalmú bizalmasa, Edward M. House, aki utópisztikus művében, a Philip Dru: Administrator-ben, melyet a Rend székhelyén, New Haven-ben adtak ki, Antony Sutton szerint kódolva leírta a Rend történetét is (lásd a CFR-ről szóló ismertetést az Országépítő 2002/4. számában).

ANTONY C. SUTTON NÉHÁNY FELTEVÉSÉRŐL

A korábbi ismertetéseinkben már többször említett amerikai történész-közgazdász professzor, Antony C. Sutton akkor kezdett foglalkozni a Renddel, amikor a 80-as évek elején egy Csontember állítólagos aggódó rokona eljuttatta hozzá a Rend valamennyi elhunyt és élő tagjának névsorát és adatait. Mint írja, korábbi kérdéseire, melyeket Wall Street sorozatában fölvet a bolsevizmus és a náciizmus egyidejű és végsőkig kitartó amerikai támogatásával kapcsolatban, ekkor kapta meg a választ, ekkor kezdett összeállni a kép. A Rendről szóló könyvében Sutton feltételezi, hogy annak külföldi eredetű, német illuminátus gyökerei vannak. 1876-ban betörték ugyanis a Kriptába és ott állítólag német jelmondatot találtak egy óangol felírat mellett. Ez a közlés azonban kizárólag a Rend által 1876-ban kiadott publikációban látott napvilágot – akkor közölték a Rend helységeinek, berendezésének leírását is –, így nem tarthatjuk hitelesnek, hogy a Skull & Bones egy XIX. századi németországi illuminátus rend amerikai ága volna, mint ahogy azt sem, hogy Sutton közvetlen összefüggést vél felfedezni a Rend képviselőinek filozófiai-politikai dialektikája, államfelfogása és a XIX. századi német filozófia, Hegel, Schelling, Fichte vagy Goethe között, annak révén, hogy az alapító William Russell németországi egyetemen is tanult (Alfred Milnerhez hasonlóan). Különös, hogy bár megérteni látszott a Rend által használt ellentmondás okkult technikáját, Sutton nem vette észre az abszurd német eredetben rejlő figyelemelterelést, és tévedését azóta is tovább görgetik a Rend kutatói. Azt viszont helyesen látta, hogy a hegeli dialektikát és államfilozófiát, mely az állam abszolút mivoltát az egyén fölé helyezi, a praktikus anglo-amerikaiak a németeknél eredményesebben alkalmazták. Az angolszászok csupán felhasználhatták Hegelt – és a természetben élő pusztító-felépítő erők dialektikáját, belebújva mintegy az emberi haladás erőibe is –, hogy fegyvert kovácsoljanak belőle a politikai jobb- és baloldalnak a tőke akadálytalan mozgatása miatti uralása érdekében, így érve el, hogy az eszmei alapon álló politikai dialektika lényegtelenül váljon, feloldódjon a materializmus, a gazdaság „elfogulatlan” törvényeiben, melyeket természetesen ők szabnak meg. Az alapvető cél ezzel a riválisnak tekintett német-ség, Közép-Európa és az orosz nép kikapcsolása volt, már a XIX. század második felétől, ami lényegében a szabadságban és szeretetben kibontakozni akaró, Krisztus-erővel áthatott újkori emberi individuumok és közösségek megszületésének lehetősége ellen irányult. Az Oroszországgal kapcsolatos céljaikat például így fogalmazták meg az angolok: „Nem szükséges tovább részletezni a témát, kimondhatjuk, hogy az orosz nemzeti karakter képes lesz megvalósítani a szocializmussal azokat a politikai és gazdasági kísérleteket (sic!), amelyek jelenleg számtalan nehézséget okoznának Nyugat-Európában.” (C.

G. Harrison: *The Transcendental Universe, Theosophy and the Catholic Faith*, Berean Society, London 1893. idézi: *Mitteleuropa zwischen Ost und West*). A geopolitika atyja, Halford J. Mackinder 1904-ben azt is hozzátette, hogy „Oroszország a világban olyan középponti stratégiai helyzetet foglal el, mint Németország Európában” (*The Geographical Pivot of History*, *Geographical Journal*, No. 23). Majd 1912-ben háttorzongató hidegvérrel kitekintve egy jövőbeli Kelet-Nyugat összecsapásra is: „A nyugati civilizáció előőrseiből úgyszólván válaszfal lesz – a fal izmos orosz parasztokból épül, akiknek ipari munkája, vagy ha kell, erős jobbjá megállítja az ázsiai agresszió áradatát. Mert a Nyugat semmilyen körülmények közt nem hasonulhat a Kelethez; legfeljebb gátat emelhet ellene. Talán egyszer még örülni fogunk, hogy Oroszország fejlődése mind a mai napig késlekedett, és megvannak a tartalékai a föld keménykötésű fiainak millióiából. Az orosz paraszt férfinak is, katonának is felülmúlhatatlan ... épp olyan keményen dolgozik, amilyen bátran küzd a háborúban. Semmi kétség, méltó képviselője lesz a szabadságszerető európai férfiaknak a küszöbön álló kemény küzdelemben az ázsiai gazdasági erővel.” (Northcote Parkinson: *East and West*, www.mek.iif.hu). Az anglo-amerikai globális gyarmatosítással kapcsolatban 1880-ban így írt Sir Frederick Weld, akinek amerikai rokonait ott találjuk a Russell-féle ópium-szindikátusban: „Ha az embereket önmaguk kormányzására akarjuk nevelni, saját erejükre kell bízunk őket. Mi pedig szükségképpen ennek az ellenkezőjét tesszük. Ezenfelül kétlem, hogy az ázsiaiakat egyáltalán ránevelhetnők önmaguk kormányzására; ez ellentmond fajuk szellemének, régvolt történelmük tanulságainak és a hitelveik szülte készleteknek. Semmi sem felel meg nekik jobban, mint a türelmes és pártatlan önkényuralom; ebben pedig mi részesíthetjük őket...” (uo.) Orosz- és Németország geostratégiai kulcspozíciója, Németország kapitalista fejlődése sértette a világszerte angolszászok érdekeit csak úgy, mint az Osztrák-Magyar Monarchia léte, miközben militánsnak, nacionalistának igyekeztek beállítani bennünket. Valójában az angolszászok hiú, faji önzése állt a XX. és a XXI. század minden katasztrofális európai eseményének kútfejnél, s ennek egyik legfőbb eszköze volt az I. világháború előkészítésétől kezdve a Skull and Bones Rend.

A Rend fő célkitűzéseit tekintve tehát sokkal inkább lehet szó ezekről az angol okkult-birodalmi gyökerekről, melyekből már a Rend alapítói, vagy Cecil Rhodes táplálkoztak. A Rhodes-Milner, vagy Round Table Group szoros kapcsolatokat ápolt a Skull and Bones-szal, és a brit birodalmi missziót az amerikaiak részben átvették az I. világháborútól. A XX. század első felében a S&B prominens háttérpolitikusai főként a brit-amerikai J.P. Morgan cégbirodalom körül tömörültek, a Kerekasztal lordjaival együtt (lásd a CFR-ről szóló ismertetést), másrészt pedig az ugyancsak brit-amerikai Brown Brothers Harriman and Companyben (1818-ban alapították Brown Brothers, Shipley & Company néven, Londonban). Főként ez a két cégbirodalom állt az I. világháborút követő radikális európai események, a bolsevik- és a náci projektek mögött. A Brown Brothers befektetési bank brit mentora a mohó nácibarátságáról ismert Montagu C. Norman volt (1871-1950), 1920-1944 között a Bank of England kormányzója és – a *Wall Street Journal* korabeli megfogalmazása szerint – „Európa pénzügyi diktátora”, akinek már nagypapja is a Brown Brothers vezetője volt. A Brown Brothers a nagy világválságot követően, 1931-ben egyesült a W. Averell

Harriman & Companyvel, melynek alapítói 1919-ben W. Averell Harriman (1891–1986, Edward H. Harriman, vasútmágnás fia), Percy A. Rockefeller (Standard Oil-örökös), E. Roland Harriman (William testvére), Prescott S. Bush (a Bush-család a Harrimanek farvizéin került a high society-be), és George Herbert Walker (1875–1953, csendben és hatékonyan dolgozó St. Louis-i tőzsdei bróker, aki 1931-ben visszavonult saját cégéhez; P. Bush G. H. Walker lányát vette feleségül 1921-ben; G.H. Walker ugyanilyen nevű fia 1927-ben, unokája pedig – jelenleg USA-nagykövetség Magyarországon – 1953-ban lett tagja a Skull and Bones Rendnek, amelynek valamennyi itt említett férfiú is a tagja volt). Montagu Norman embere a Brown Brothers Harriman-nél Thacher Brown lett, a cég brit társtulajdonosa. A Harriman-csapat egyfelől az 1924-ben létrehozott Union Banking Corporation révén, amellyel megszerezték a Hamburg–Amerika hajózási vonal feletti ellenőrzést (Hapag, majd Hapag-Lloyd) – a UBC-ben már részt vett Hitler legfőbb német támogatója Fritz Thyssen és hollandiai bankja a Bank voor Handel en Scheepvaart (noha Thyssenről tudta a berlini amerikai követség, hogy támogatja Hitlert) –, másfelől a Guaranty Trust révén, különböző vegyesvállalatok kialakításával döntő szerepet vállalt a náci Németország és a sztálini Szovjetunió nehéziparának, nyersanyag-kereskedelmének, azaz hadiiparának fejlesztésében.

Néhányan a Brown Brothers Harriman tulajdonosai közül (balról: E. Roland Harriman, Prescott S. Bush, Knight Wooley és Robert A. Lovett) 1964

Források:

- Antony C. Sutton: *America's Secret Establishment*, Trineday Book, 2002. (első kiadás 1983. lásd: www.reformed-theology.org/books)
- Webster G. Tarpley – Anton Chaitkin: *George Bush: The Unauthorized Biography* (1992. lásd: www.tarpley.net)
- Kris Millegan: *Anthony Sutton On Skull & Bones*, (e-mail interjú, 1999/7/6., és saját könyve: www.geocities.com).
- Paul Goldstein – Jeffrey Steinberg: *George Bush, Skull & Bones and the New World Order* (lásd mint előbbi)
- Eric Samuelson: *Yale's Skull & Bones Society Members* (internetről letölthető)

HÍRES „CSONTEMBEREK”, – azaz Skull & Bones tagok –

Joseph Coolidge: Évente 10 millió dollárt adott a skót droghandlereknek, Jardine Matheson-nak a kínai ópiumháború folyamán; fia megszervezte a United Fruit Companyt; unokája, Archibald Cary Coolidge a Harvard professzora, részt vett a párizsi béketárgyalásokon, ahol kollégáival megalapították a CFR-t, s annak egyik vezetője lett. Calvin Coolidge (1872-1933), amerikai elnök volt.

Warren Delano Jr.: A Russel and Company főnöke a kínai Kanton-ban. Franklin Delano Roosevelt anyai nagyapja.

Russell Sturgis: Az angliai székhelyű Baring Bank elnöke volt, amely többek között a távol-keleti ópiumkereskedelmet finanszírozta.

Joseph Heathy Dulles: családja a rabszolgáit azon a pénzen vette, mely az indiai brit hódítókka kötött előnyös szerződéseiből származott. Egy korábbi Yale-csoport, a Testvériség az Egységben tagja volt. A Yale-en Dulles a Burr vezette elszakadókkal dolgozott együtt, és Daniel Lordhoz kapcsolódott. E két család bandaszzerű szövetséget alkotott. A Lordok erőteljes Wall Street-i ügyvédek lettek, egyidejűleg a Rendben és a CFR vezető posztjain is megtaláljuk őket (közülük öten is tagjai voltak a rendnek). J. H. Dulles dédunokái a Dulles-testvérek: Allen Welsh Dulles, a Schröder bankház New York-i ágának egyik igazgatója 1944-ig, majd a CIA főnöke a II. világháborút követően, és John Foster Dulles, Eisenhower elnök külügyminisztere. Utóbbi tárgyalt az Amerika és Németország közötti kereskedelem összehangolásáról Hitler gazdasági miniszterével, Hjalmar Schachtal 1933. május 20-án (John Foster Dulles fia, a most 84 esztendő Avery Dulles jezsuita teológus a Fordham Egyetemen, a pápa nemrég bíborossá nevezte ki, első amerikaiként a konklávéban – a ford.)

Alphonso Taft: William H. Russellel a rend alapítója. Mint az Egyesült Államok legfőbb államügyésze (1876-77), Taft segített megszervezni az 1876-os elnökválasztás kudarcát William M. Evartsszal (Wall Street-i ügyvéd, majd külügyminiszter 1877-1881) és Morris R Waittel (legfelsőbb bíró 1874-1888). Bár a demokraták győztek a választásokon, egy alku révén a republikánus Rutherford B. Hayes lett az elnök (1877-1881), és visszavonta az amerikai csapatokat délről, ahol azok a feketék jogait védték. Volt nagykövet Ausztria-Magyarországon és Oroszországban. Fia, William Howard Taft, amerikai elnök 1909–1913, ugyanakkor legfőbb ügyész; alatta készítette fel a Rend Amerikát az I. világháborúra; hadügyminisztere Henry L. Stimson, külügyminisztere Elihu Root, a tengerészeti miniszter William Collins Whitney korábbi ügyvédje, Amerika legélesebb jogi elméinek egyike. Taft elnök fia, Robert Alphonso Taft vezető amerikai szenátor a II. világháború után. Nyolc Taft volt a Rend tagja.

Daniel Coit Gilman: a Russell Trust Association társalapítója, és a Johns Hopkins Egyetem alapító elnöke, ez az intézmény a rasszista jellegű eugenetikai mozgalom egyik központja.

Irving Fisher: a Yale közgazdasági tanszékének rasszista főpapja (professzor 1896-1946) és a brit birodalmi propaganda híres közvetítője a szabadkereskedelem és nem-fehér népesség számának csökkentése érdekében. Fisher volt az Amerikai Eugenetikai Társaságnak alapító elnöke, melyet Averell Harriman anyja finanszírozott. (1952-ig a Yale-en működött ez a társaság – a ford.)

Gifford Pinchot: a Lincoln elnök által bevezetett „szabad földet a családoknak” farmteremtő program helyébe bevezette a szövetségi földkontrollt. Pinchot brit birodalmi aktivizmusa megjelent a Pszichikai Kutató Társaságban, és alelnöki tisztségében, melyet az első Nemzetközi Eugenetikai Kongresszuson töltött be Amerikában. (A harmadik ilyen kongresszusra a 30-as években már meghívtak jeles náci „eugenetikusokat” is.)

Frederick E. Weyerhausen: erdőbirtokos, Gifford Pinchot mozgalmának vezetője. Családja aktívan együttműködött a brit-

dél-afrikai szuperrasszista, Cecil Rhodesszal. A család barátságban áll a Bush-családdal.

Henry Lewis Stimson: Averell Harrimanhez hasonlóan nagyon sokáig töltött be magas kormánypozíciókat. Taft elnök hadügyminisztere (1911-1913), Hoover elnök külügyminisztere (1929–1933), helyettese Harvey Hollister Bundy, a Bundy-fivérek apja. Stimson hadügyminiszter volt 1940–1945 között is (F.D. Roosevelt elnöksége, azaz Pearl Harbor idején), speciális helyettese ismét Hollister Bundy volt. Stimson vette rá Truman, hogy atombombát dobjanak Japánra. Ebben a döntésben jóval több rejlett, mint „pragmatikus” katonai megfontolások. Ezek az anglofilek máig szembenállnak az olyan amerikai köztársasági hagyománnyal, amely szövetséget keresne az ázsiai országok nemzeti törekvéseivel, úgy gondolják, jobb, ha az emberek rettegnek Amerikától.

Charles Seymour: a történelem professzora 1915-1937, Yale-elnök 1936–1950. Az amerikai Inquiry-delegáció tagjaként részt vett az 1919-es párizsi béketárgyalásokon.

William Averell Harriman: A vasútkirály Edward Henry Harriman idősebb fia, a Rend egyik kulcsfigurája. Tehetsége, energikussága és rendi kapcsolatai magas tisztségekbe juttatták. Hosszú élete folyamán (1986-ban hunyt el 95 évesen) számtalan kormányzati posztot töltött be, privát üzleti pozíciók mellett: 1917. megszervezte a Merchant Shipping Corporation, melynek minden részvényét eladta 1925-ben / 1917. a Guaranty Trust igazgatója (1912-ben Harriman anyja a családi részvények egyharmadát eladta a J. P. Morgan & Co.-nek) / 1920. testvérel E.R. Harriman-nel megalapította a W. A. Harriman & Company-t és az American Ship and Commerce Co.-t, amellyel konfiskálták a háború utáni Németország kereskedelmi flottáját / 1922. az American Ship and Commerce Co. megnyitotta európai főhivatalát Berlinben a Warburg-bank segítségével / 1923. megalapította a Grúziai Mangán Társaságot / 1924. összevonva cégeit, megalapította a Union Banking Corporationt / 1931. a W.A. Harriman & Co. egyesült a Brown Brothers, Shipley & Co.-val, és a cég neve Brown Brothers Harriman & Co.-ra változott. Ez a cég a németekkel együtt a 30-as, 40-es években létrehozta a Dutch-American Trading Corporationt, a Seamless Steel Equipment Corporationt, valamint a Silesian-American Corporationt. A BBH részesedése ezekben összesen 41,67 % volt / 1934.35. F. D. Roosevelt elnök Nemzeti Újjaépítési Törvényének különleges végrehajtó-helyettese / 1941. az USA, Anglia és Oroszország közötti „land-lease” szerződések összehangolója / 1943.okt.-1946.jan. USA nagykövet Moszkvában / 1946. márc.-okt. USA nagykövet Angliában / 1946.okt.-1948.ápr. amerikai kereskedelmi miniszter, a Marshall-terv fő kidolgozója és megvalósítója / 1948-50. amerikai képviselő a European Cooperation Administration európai szekciójában, rendkívüli és teljhatalmú nagyköveti rangban / 1950. Truman elnök speciális külügyi tanácsadója, 1951-ben Teheránban az Anglia és Irán közti sorozatos olajkrízisekben közvetít / 1951. amerikai képviselő a NATO nyugati védelmi tervekkel kapcsolatos tanácskozásain / 1951. okt. Az újonnan létrehozott Mutual Security Agency igazgatója. Felügyeli az USA külkapcsolati, katonai és műszaki segítségnyújtási programjait / 1952. demokrata-párti elnökjelölt / 1955. New York állam kormányzója / 1961. a távol-keleti ügyek külügyi államtitkára / 1963. politikai ügyek külügyminiszter-helyettese / 1968. amerikai képviselő a vietnami béketárgyalásokon / 1974. a Demokrata Párt külügyi bizottságának

elnöke / 1983. meglátogatja Jurij Andropov szovjet pártfőtitkárt Harriman háromszor nősült: 1915. Kitty Lanier Lawrence, 1930. Marie Norton Whitney, 1971. Pamela Churchill Hayward (született Pamela Digby 1920); az utóbbi hölgy előzőleg Winston Churchill menyje volt. Harriman gyakran látogatta Churchillt a háború alatt, így már 1941-ben jól ismerte Pamelát.

Sztálin és W. A. Harriman, moszkvai USA-nagykövet, 1941

Charles M. Spofford: ügyvéd, a Marshall-terv kidolgozásában vett részt, Robert Abercrombie Lovett-tel, W. A. Harriman-nel, Dean Acheson-nal (Scroll & Key Yale-társaság) és George Catlett Marshall tábornokkal, John D. Rockefeller támogatása mellett. Joseph Hale Johnson: a titkos Bilderberg-találkozók résztvevője, ahol az egységes Európa intézményrendszerét, működési feltételeit és „atlanti” kapcsolatait dolgozták ki.

Richard M. Bissell Jr.: nem rendtag, de miután a Yale-en végzett remek közgazdász elme volt, Harrimanék a pártfogásukba vették. Bátyja, William Truesdale Bissell az 1925-ös osztályból lépett a Rendbe. Apjuk, egy connecticuti biztosítótársaság igazgatója, ő bocsátotta a kormány rendelkezésére a biztosítók tűzveszélyes üzemekre vonatkozó belső ismereteit az I. világháború idején. Az idős Bissell a hartfordi elmeegógyintézet neuropszichiátriai intézetének igazgatója is volt. 1904-ben itt vetették alá tudatromboló kezelésnek az ugyancsak Yale-diplomás Clifford Beers-t, aki később a Mentálhigiénés Társaságot, az egyik fő Skull and Bones projektet alapította. Ez volt a háttérintézménye a CIA drogokkal és az agymosási kísérletekkel kapcsolatos „kulturális tervezési erőfeszítéseinek” az 50-es években. Az ifjabb Bissell a londoni School of Economics-on is tanult 1932-33-ban, posztgraduális tanulmányokat folytatott a Yale-en 1935-41 között, majd csatlakozott Harriman csapatához a kormányban. Közgazdászként az Egyesített Hajózási Igazgatási Testületnél dolgozott 1942-43-ban, miközben Averell Harriman a testület amerikai vezetője volt Londonban. 1947-48-ban Bissell a Harriman Bizottság titkárságvezetője volt, amit másként az Elnök Külföldi Segélybizottságának neveztek. A Marshall-terv kidolgozásának idején, Bissell Harriman helyettese volt. Amikor Harriman a Kölcsönös Biztonsági Ügynökség igazgatói posztján Harrimant tanácsadóként szolgálta 1952-ben. Később F. Trubee Davisonhoz csatlakozott a CIA-nál, és amikor Allen Dulles lett a CIA igazgatója, Bissell volt három közvetlen segítőjének egyike. Amikor 1959-61 között a CIA a Kuba elleni inváziót és provokációkat tervezte, a részletek kivitelezésével, az osztagok kiképzésének irányításával ifj. Richard M. Bissellt bízták meg.

Amory H. Bradford: 1941-ben feleségül vette Carol Warburg Rothschildot. Carol anyja, Carola, a Warburg-család feje volt Amerikában a II. világháború után. Ez a család segítette a Harrimanek

felemelkedését a XIX-XX. században. (Averell apja részben a Warburgok, Schiffek, Rothschildok által folyósított hitelekkel szerezte meg a Union Pacific Railroadot, az amerikai vasutak kb. 90 %-át.) A Sulzbergerekkel együtt (New York Times) arra használták az American Jewish Committee-t és a B'nai B'rith-t, hogy megakadályozzák Amerikában a náci Németország elleni kereskedelmi bojkottot, és így megóvják a Wall Street nagy üzleteit Hitlerrel. Max Warburg például – aki a Hapag hamburgi képviselője volt – 1933. március 27-én biztosította amerikai szponzorait a Brown Brothers Harrimannál, hogy Hitler kormánya jó Németországnak. Két nappal később Max fia, Erick Warburg telegrafált unokatestvérének, Frederick M. Warburgnak, a Harriman-vasutak egyik igazgatójának kérve, hogy vesse be minden befolyását, és állítson le minden náciellenes tevékenységet Amerikában. 1933. március 31-én a Warburgok által felügyelt American Jewish Committee és a B'nai B'rith közös, hivatalos közleményt tett közzé a New York Times-ban: „Ne bátorítsák az amerikai bojkottot Németországgal szemben... ne tartsanak tömegdemonstrációkat vagy hasonló agitációs rendezvényeket.” Amory H. Bradford 1951-52-ben a Harriman-féle londoni NATO-titkárság tervezési csoportjában dolgozott, közben a New York Times kiadói helyettese volt, majd a londoni The Times főmenedzsere lett.

A Bush-család a Rendben

Prescott Sheldon Bush (S&B 1917): üzlettárs a Brown Brothers Harriman & Co.-ben, republikánus szenátor, Connecticut, 1952–1963. Az 1980-as években írták meg a lapok, hogy amikor Ned Anderson, a San Carlos-i apacs törzs vezetője és más törzsi vezetők elhatározták, hogy saját földjükön temetik el a híres apacs főnök, Geronimo földi maradványait, kiderült, hogy Prescott Bush és öt hivatalos személy 1918 májusában kibontotta Geronimo sírját Fort Sill-ben, és magukkal vitték a koponyáját és néhány más csontot. A maradványokat a Skull and Bones társaság szertartásain használták.

James Smith Bush (S&B 1922): az Inter Mundis Ltd. (bel- és külföldi pénzügyek) elnöke.

George Herbert Walker Bush (S&B 1948): USA elnök 1988-1992, a Zapata Oil és az Arbusto Ltd. birodalom elnöke.

Jonathan James Bush (S&B 1953): bróker, a J. Bush & Co. elnöke; a G.H. Walker & Co. tulajdonostársa 1960-1970.

Derek George „Jeb” Bush (S&B 1967): Florida kormányzója.

George Walker Bush (S&B 1968): USA elnök 2000–George Herbert Walker Jr. (S&B 1927): a volt elnök nagybátyja és pénzügyi tanácsadója. A 70-es években eladta a George H. Walker and Company-t, amelyet apja alapított, a White, Weld and Co.-nak és ennek egyik igazgatója lett. A cég örököse William Weld, Lyndon LaRouche szövetségi vádlója.

George Herbert Walker III. (S&B 1953): jelenleg Magyarországra akkreditált USA-nagykövet. A Stifel Financial Corp. és a Stifel, Nicolaus & Company, Inc. vállalatok vezérigazgatója és elnöke 1978-1992 között, 1982-2001 között az igazgatótanács elnöke. A céghez 1976-ban történt belépése óta eltelt időszakban a Stifel 12 millió dollár bevételű kisvállalkozásból több mint 1000 alkalmazottat foglalkoztatott, 200 millió dollár bevételű, New York-i tőzsdén jegyzett vállalattá fejlődött. G. H. Walker a Laidlaw Corporation, a Western-Southern Biztosítótársaság és a Macroeconomic Tanácsadó igazgatója. Érdeklődési köre kiterjed az oktatásra, a politikára és a közügyekre, helyi és országos szinten.